

[Hans Jacob Sørensen.]

sionen, idet vi, hvad jeg ogsaa fremhævede stærkt ved Sagens første Behandling, lagde overordentlig megen Vægt paa, at denne Sag kunde løses med Tilslutning fra alle Sider. Som alle ved, kom Overenskomsten i Stand, og den 26. November 1930 afgav Lønningskommissionen en paa alle Hovedomraader og specielt hvad Aflønningen angaar ganske enstemmig Betænkning. Finansministeren fører saa ved Begyndelsen af Januar Maaned i Aar en Række Forhandlinger med Lederne af Tjenestemandsgeselskaberne. Ministeren bliver herunder fra flere Sider præsenteret for en Række Ønsker og Krav, der, hvis de skal opfyldes, kræver betydelig større Udgiftsbeløb, end Kommissionens Indstilling regner med. Efter hvad Referater i Bladene og specielt i Tjenestemandstidsskrifterne meddeler, har Ministeren da ogsaa under disse Forhandlinger klart ladet de paagældende forstaa, at de løb en Risiko ved nu at fremsætte saadanne Ønsker og Krav. Jeg kunde citere flere Tjenestemandstidsskrifter, men jeg vil nøjes med at nævne Referatet i Tjenestemandstidsskriftet „Amtstuen“, der er Medlemsblad for Amtstjenestemændenes Organisationer. Til disse Folk udtalte den højtærede Finansminister:

„det Forslag, der her foreligger, er en Overenskomst fremkommet i Kommissionen med samtlige Tjenestemænds Repræsentanters Tilslutning samt Tilslutning af Repræsentanter for de politiske Partier. Forslaget staar med formel Styrke. Stiller Tjenestemændene for store Krav, der dels kan forrykke den økonomiske Basis og dels rokke ved Grundpillerne, hvorpaa Forslaget er bygget op, ligger der en stor Fare for Sagens Gennemførelse i Rigsdagen. Jeg er villig til at tage de Spørgsmaal, som ikke er af økonomisk Rækkevidde, under Overvejelse, men jeg er bange for, at jeg vilde gøre Tjenestemændene en daarlig Tjeneste, dersom jeg rokker ved Overenskomsten.“

Vi faar saa her i Tinget den 27. Januar Lovforslaget forelagt, og her ser vi allerede ved Forelæggelsen, at Finansministeren, der selv havde fraraadet Tjenestemændene at rokke ved Overenskomsten, vover sig ud paa det, man kan kalde den

noget skøre Is, og siger de mærkelige Ord, at havde det været ham, der skulde have udarbejdet Lovforslaget, vilde det være blevet af en anden Karakter. Jeg kalder det mærkelige Ord, fordi det, som jeg nævnte ved første Behandling, var den højtærede Finansminister selv, der havde valgt, at det skulde være en Kommission, der skulde søge at finde Grundlaget for et saadant Lovforslag.

Dernæst kom vi til Forhandlingerne i Udvalget, og jeg røber jo ikke nogen Hemmelighed ved at sige, at i de første 6—7 Uger gik det saare jævnt og roligt. Jeg gaar ud fra, at det var, fordi man, som det udtales i Betænkningen af 19. Marts, fra alle Sider var klar over, at „de Forudsætninger, hvorunder Lovforslaget er kommet i Stand, og som betinger dets Gennemførelse, udelukker enhver Ændring af principiel eller økonomisk Betydning“, og derfor er Udvalget „enigt i kun at stille de nedenfor nævnte Ændringsforslag“. Altsaa, jeg gaar ud fra, at paa det Tidspunkt, Udvalget begyndte sit Arbejde, og i de første Uger under Arbejdet har man henholdt sig til det, som Udvalgsflertallet ogsaa har udtalt her, at man ikke kunde rokke principielt ved det, der havde dannet Grundlaget for Lovforslaget, nemlig Kommissionens Indstilling. Men det er allerede nævnt af Socialdemokratiets Ordfører, at man i Udvalget har haft et specielt Forslag til Behandling, et Forslag, der baade ved sin Titel og ved sin Form laa noget — Socialdemokratiet og de Radikale vil vel sige: over, jeg tror dog, man med Rette kan sige, at det laa noget under, hvad man stilles overfor af midlertidige eller endelige Ændringsforslag i Udvalg om andre Sager. Forslaget kaldtes „Forslag til Overvejelse vedrørende eventuelle Ændringer i Forslaget til Tjenestemandstidsskrift“. Allerede det, at der fra Socialdemokratiet fremkom Tanker om nye Overvejelser vedrørende nye Ændringer i Forslaget til Tjenestemandstidsskrift, viste tydeligt Tendensen i hele dette Forslag, viste den Uro og Uenighed, der var — og jeg kan vel, maaske med Spørgsmaalstegn, ogsaa sige: er — indenfor Socialdemokratiet denne Sag vedrørende. Ja, det er ikke noget, jeg fremsætter som en løs Paa-stand; jeg citerer selve Socialdemokra-